

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/125/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112242838
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5112242838.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v sporovej právnej veci žalobcu: U. U., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, V. W. Y., štátny občan SR, právne zastúpeného JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., so sídlom Národná 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 848 654, proti žalovanému: Obec Snežnica, so sídlom 023 32 Snežnica 17, IČO: 00 314 315, právne zastúpenému: Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, 821 05 Bratislava, IČO: 36 868 221, o zaplatenie 95.186,03 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb 221/2012-209 zo dňa 15.3.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb 221/2012-209 zo dňa 15.3.2016 potvrdzuje.

Žalovaný má nárok voči žalobcovi na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému priamo na účet právneho zástupcu žalovaného trovy konania v sume 3.228,08 Eur, do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 1 ods. 1, 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj len „OBZ“ alebo aj „Obchodný zákonník“), § 261 ods. 1, 2 OBZ, § 536 ods. 1, 2, 3 OBZ, § 546 ods. 1 OBZ, § 554 ods. 1 OBZ, § 548 ods. 1 OBZ, § 323 ods. 1 OBZ, § 387 ods. 1, 2 OBZ, § 391 ods. 1 OBZ, § 397 ods. 1, § 407 ods. 1 OBZ, okresný súd žalobu zamietol.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že k doručenej žalobe sa v písomnom podaní z 9.7.2014 „žalovaný vyjadril tak, že primárne poukázal na rozhodnutie vo veci Okresného súdu Žilina sp.zn. 11Cb 262/2008, v ktorom sa žalobca domáhal zaplatenia rovnakej sumy na základe rovnakých skutkových aj právnych skutočností. Namietal prekážku konania v podobe prekážky veci rozsúdenej podľa § 159 ods. 3 OSP. Zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného práva.“ O návrhu žalovaného na zastavenie konania rozhodol okresný súd uznesením č.k. 19Cb 221/2012-152 zo dňa 23.3.2015 tak, že návrh žalovaného na zastavenie konania prednesený na pojednávaní 27.2.2015 zamietol. Skonštatoval, „že konaniu Okresného súdu Žilina sp.zn. 19Cb 221/2012 nebráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej predstavovanej meritórnym rozhodnutím vo veci tunajšieho súdu sp.zn. 11Cb 262/2008 z dôvodu rozdielneho vymedzenia predmetu konania v týchto sporových veciach. Uvedené uznesenie okresného súdu bolo na základe podaného odvolania žalovaného uznesením Krajského súdu Žilina č.k. 13Cob/193/2015 zo dňa 10.11.2015 potvrdené. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 11.12.2015.“

4. Zo zápisov o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby č. 2/2007 pri popise stavby Rekonštrukcia komunikácií K ihrisku, Rekonštrukcia a skvalitnenie lokálnej infraštruktúry v obci Snežnica (č.l. 135 až 138), č. 3/2007 pri popise stavby Rekonštrukcia komunikácií - Prúty z č.l. 139 až 140 a č. 1/2007 pri popise stavby Rekonštrukcia komunikácií Horejarčie z č.l. 141 až 142 v časti odchýlky od schváleného projektu a ich dôvody v jeho všetkých troch označených zápisoch o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby uvedený údaj, podľa ktorého: Pre potreby obce boli komunikácie v niektorých miestach rozšírené. Zápisy sú podpísané za dodávateľa žalobcom a za preberajúcu organizáciu Ing. T. J., stavebným dozorom a starostom žalovaného Jánom Pokrivkom. Podľa údajov vo všetkých troch zápisoch o dátume skončenia preberacieho konania toto skončilo dňa 15.9.2007 so súčasne uvedeným údajom, podľa ktorého zástupcovia dodávateľa odovzdávajú a zástupcovia odberateľa preberajú dielo v zmysle uzatvorenej Zmluvy o dielo z 18.5.2006.

5. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia Krajského súdu Žilina č.k. 3To/54/2013-285 zo dňa 22.8.2013, podľa ktorého spôsob fakturácie prác vykonaných obžalovaným (ako obžalovaný v tejto veci vystupoval žalobca) vrátane prác nad rámec pôvodnej zmluvy, tak ako tento spôsob vyplýva z faktúry zo dňa 6.2.2008, bol dohodnutý so starostom Obce Snežnica. Skutočnosť, že takýto spôsob fakturácie navrhol priamo starosta Obce Snežnica, nepochybne vyplývala z výpovede svedka Ing. H. H., ktorý uviedol, že k väčšiemu rozsahu prác oproti pôvodnej zmluve došlo na základe pokynov starostu a s nápadom na tieto práce prišiel tiež starosta s odvolaním sa na financovanie projektu z európskych fondov. „Možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce navyše nad rámec pôvodnej zmluvy vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhol starosta. Starosta Obce Snežnica nielenže o prácach nad rámec pôvodnej zmluvy konaných obžalovaným vedel, ale o vykonanie týchto prác požiadal sám, pričom sa s obžalovaným dohodol na spôsobe fakturácie, a to v zmysle faktúry zo 6.2.2008. Možno teda konštatovať, že práce vyfakturované obžalovaným aj boli skutočne vykonané, pričom pokiaľ sa obžalovaný neúspešne domáhal v občianskom súdnom konaní úhrady faktúry 2/2008, nebol úspešný z dôvodu formálnych nedostatkov zmluvného vzťahu, keď medzi účastníkmi nedošlo k písomnej dohode nad rámec uzatvorenej zmluvy o dielo, ktorá by vo forme dodatku menila rozsah diela dojednaný pôvodne. Možno teda konštatovať, že nárok obžalovaného na úhradu 95.186,03 EUR je oprávnený, avšak v civilnom konaní nebol správne uplatnený.“

6. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v oboznamovanom spise „tunajšieho súdu sp.zn. 11Cb 262/2008, a to konkrétne na č.l. 70 až 94, sa nachádzajú zápisy zo stavebného denníka z obdobia od júna 2006 do septembra 2006 / posledný zápis zo 4.9.2006“. V oboznamovanom spise tunajšieho súdu sp.zn. 29T 53/2011, a to konkrétne na č.l. 195 až 197 sa nachádza uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 29T 53/2011-195 zo dňa 5.9.2012 o pribratí znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností a stavebných prác Ing. Jozefa Prekopa. V prílohe č. 2 tohto spisu, sa nachádzajú dve časti stavebného denníka s údajmi o zápisoch v období od júna do septembra 2006.

7. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalovanej pohľadávky bolo potrebné, aby sa okresný súd primárne vysporiadal s touto časťou procesnej obrany žalovaného. V nadväznosti na to okresný súd jednak musel zohľadniť tvrdeniami žalobcu vymedzený základ žalovanej pohľadávky a zároveň z tohto vyplývajúcu povahu žalovanej pohľadávky. Žalobca vymedzil uplatnené právo ako právo na zaplatenie ceny zrealizovaných stavebných prác spočívajúcich v rozšírení komunikácií v Obci Snežnica na základe ústnej požiadavky štatutárneho zástupcu žalovaného - pôvodného starostu žalovaného, ktorú požiadavku žalobca akceptoval realizáciou plnenia. Žalobca tvrdil, že išlo o samostatné zmluvné dojednanie mimo Zmluvy o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným pod č. 04/2006 z 18.5.2006. Takýto záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným založil obchodno-právny záväzkový vzťah, ktorý pri zohľadnení povahy predmetu plnenia žalobcu hodnotil okresný súd ako zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Obchodno-právna povaha tohto záväzkového vzťahu vyplýva zo statusu žalobcu pri uzatvorení tejto ústnej zmluvy o dielo, kedy žalobca vystupoval ako zhotoviteľ - fyzická osoba podnikateľ a konal pri tom v rámci svojej podnikateľskej činnosti vyplývajúcej z registrovaného predmetu podnikania, ako vyplývalo z verejne dostupného živnostenského registra na jednej strane a zo statusu žalovaného, ktorý túto zmluvu uzatvoril ako samosprávna územná jednotka, konajúca pri zabezpečovaní verejných potrieb, pretože išlo o zmluvu o dielo na rozšírenie obecných komunikácií v Obci Snežnica. Toto plnenie, ako vyplývalo z vykonaného dokazovania, najmä z oboznámených zápisov o odovzdaní a prevzatí, ktoré sú v spise na č.l. 135 až 142, súviselo s plnením

žalobcu na základe Zmluvy o dielo z 18.5.2006 č. 04/2006 na realizáciu Rekonštrukcie a skvalitnenia lokálnej infraštruktúry v Obci Snežnica. S poukazom na § 261 ods. 1, 2, § 1 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka bolo potrebné žalovaným vznesenú námietku premlčania žalovanej pohľadávky posudzovať výlučne podľa komplexnej hmotno-právnej úpravy Obchodného zákonníka, teda podľa § 387 a nasl. Obchodného zákonníka.

8. Vo vzťahu k otázke vzniku samotnej Zmluvy o dielo na realizáciu rozšírenia komunikácií podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka medzi žalobcom ako zhotoviteľom a žalovaným ako objednávateľom, okresný súd vychádzal predovšetkým z listinných dôkazov - v konaní „oboznámených zápisov o odovzdaní a prevzatí z č.l. 135 až 142, zápisov v stavebnom denníku tak, ako sú konštatované v zistenom skutkovom stave a sú súčasťou pripojených spisov tunajšieho súdu sp. zn. 11 Cb 262/2008 a sp. zn. 29 T 53/2011, z výpovede samotného žalobcu v konaní, ktorý uviedol, že plnenie realizoval na základe požiadaviek starostu žalovaného, ako aj z listinných dôkazov oboznámených na pojednávaní dňa 15.3.2016, a to zápisnicou o výsluchu znalca Ing. Prekopa a výpoveďou starostu žalovaného p. Pokrivku v trestnom konaní.“

9. Okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 OSP. Na základe tohto vyhodnotenia dospel k záveru, podľa ktorého v súvislosti s realizáciou rozšírenia obecných komunikácií účastníci, teda žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili platnú zmluvu o dielo za dojednaní oboch podstatných náležitostí zmluvy o dielo, teda dohody o predmete plnenia /žalobca plnenie - rozšírenie ciest v Obci Snežnica zrealizoval, čo jednoznačne vyplývalo zo zápisov o odovzdaní a prevzatí z č.l. 135 až 142 spisu, „a teda reálnym plnením akceptoval požiadavky žalovaného uskutočniť konkrétne plnenie, teda konkrétne dielo, ktoré predstavovalo predmet zmluvy o dielo/ a dohody o cene, pričom v tejto časti v konaní účastníci /predovšetkým žalobca/ ani netvrdili konkrétnu dohodu o cene za dielo, z čoho súd uzatvára, že zmluva o dielo na realizáciu rozšírenia obecných ciest v Obci Snežnica bola medzi účastníkmi uzatvorená v súlade s § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka za prejavenia vôle zmluvných strán uzatvoriť túto zmluvu o dielo bez určenia konkrétnej ceny, avšak odplatosť tejto zmluvy bola zrejmá. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná osobitná dohoda o spôsobe platenia ceny za dielo podľa tejto zmluvy o dielo a ani o jej splatnosti. Nakoľko išlo o samostatnú zmluvu o dielo dojednanú medzi účastníkmi mimo Zmluvy o dielo č. 04/2006 z 18.5.2006, nebolo možné na otázku splatnosti ceny za dielo vzťahovať úpravu podľa Zmluvy o dielo z 18.5.2006 / a ani zohľadňovať splatnosť faktúry č. 03/2008, ktorá svojim obsahom výslovne odkazuje na Zmluvu o dielo č. 04/2006/ a bolo potrebné vychádzať pri absencii dohody o splatnosti ceny za dielo z hmotno-právnej úpravy podľa § 548 ods. 1 v spojení s § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka. Táto úprava zakladá vznik práva na zaplatenie ceny za dielo pri absencii zmluvnej úpravy k momentu vykonania diela. Dielo, cenu za ktoré žalobca v tomto konaní uplatnil, bolo vykonané, ako vyplýva zo zápisov o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby z č.l. 135 až 142 dňa 15.9.2007, čo je v týchto zápisoch uvedený dátum skončenia preberacieho konania.“

10. Zo zápisov, v rámci ktorých bolo potvrdené a tým, podľa okresného súdu, v konaní preukázané realizovanie rozšírenia komunikácií pre potreby žalovaného v niektorých miestach vo vzťahu ku stavbe „K ihrisku“ - č.l. 135, vo vzťahu ku stavbe „Prúty“ - č.l. 139 a vo vzťahu ku stavbe „Horejarčie“ na č.l. 141, keďže „Iný moment vykonania diela žalobcom pre žalovaného na základe samostatne medzi nimi uzatvorenej zmluvy o dielo nebol vykonaným dokazovaním preukázaný a ani žalobcom tvrdný čo súd zdôrazňuje. Je teda nepochybné, že k vykonaniu diela a jeho odovzdaniu a prevzatíu na základe zápisov o odovzdaní a prevzatí došlo k 15.9.2007. Žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie ceny za dielo v nadväznosti na to dňom 16.9.2007, teda deň po preberacom konaní, ktorý deň je zároveň potrebné považovať za prvý deň, kedy mohol žalobca v zmysle úpravy § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka uplatniť právo na súde, a ide teda o prvý deň premlčacej doby. Táto vzhľadom na povahu základu uplatnenej pohľadávky, ktorý je obchodno-právnym záväzkom, je štvorročná v zmysle úpravy § 397 Obchodného zákonníka a uplynula dňom 16.9.2011.“

11. Pri podaní žaloby okresnému súdu v tejto veci dňom 10.12.2012, bolo potom nevyhnutné podľa okresného súdu skonštatovať, že žalovaná pohľadávka vymedzená žalobcom ako právo na zaplatenie ceny plnenia na základe samostatne ústne uzatvorenej zmluvy o dielo je premlčaná a námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná. Pre tento záver bola irelevantná skutočnosť, vyplývajúca z „oboznámených častí spisového materiálu tunajšieho súdu sp.zn. 29T 53/2011, na ktoré poukazoval žalobca, nakoľko tieto, a to najmä pokiaľ ide o výpoveď znalca Ing. Prekopa v trestnom konaní, osvetľujú predovšetkým výšku žalovanej pohľadávky, ktorá otázka bola irelevantná vo vzťahu k posudzovaniu

základu žalovanej pohľadávky a vo väzbe na to vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania. Pokiaľ žalobca poukazoval na list žalovaného z 27.2.2008 a od neho odvodzoval uznávací prejav žalovaného vo vzťahu k predmetu konania, a teda uznanie žalovanej pohľadávky, súd konštatuje po vykonaní dôkazu jeho oboznámením nasledovné: Závazok identifikovaný v obsahu tohto listu je jednoznačne viazaný na Zmluvu o dielo č. 04/2006 a Dodatku č. 1 vo výške záväzku 2,867 milióna Sk. Zo samotného obsahu tohto listinného dôkazu je teda nepochybné, že ide o záväzok, ktorý má základ, a teda vyplýva zo Zmluvy o dielo č. 04/2006 a Dodatku č. 1 k tejto zmluve, oproti čomu predmetom tohto konania nebola pohľadávka vyplývajúca zo Zmluvy o dielo č. 04/2006 v spojení s Dodatkom č. 1 k tejto zmluve, ale pohľadávka založená samostatnou ústnou zmluvou o dielo uzatvorenou medzi účastníkmi, ako vyplýva z tvrdení žalobcu, ktorými žalobca v tomto konaní predmet konania vymedzil. Preto nie je možné uzavrieť, že by žalovaný listom z 27.2.2008 podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka uznal žalovanú pohľadávku. Tento argument uvádza súd ako primárny. Zároveň vzhľadom na vznesenú námietku premlčania je zrejmé, že i v prípade uznania žalovanej pohľadávky listom žalovaného z 27.2.2008 by podľa § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka začala od tohto uznania plynúť opäť vzhľadom na obchodno-právnu povahu predmetného práva štvorročná premlčacia doba, ktorá by v čase podania žaloby v tejto veci, teda ku dňu 10.12.2012 už nepochybne uplynula.“

12. Pokiaľ žalobca v skutkovej rovine vymedzoval uplatnenú pohľadávku aj ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť žalovanému na úkor žalobcu tým, že žalovaný užíva žalobcom zrealizované plnenie, tak podľa okresného súdu, bolo potrebné primárne uviesť, že v prejednávanej veci „bola, tak ako je konštatované vyššie, dokazovaním preukázaná existencia zmluvného základu plnenia žalobcu pre žalovaného v podobe rozšírenia obecných komunikácií v Obci Snežnica na základe požiadaviek žalovaného, akceptovaných žalobcom realizáciou tohto plnenia, čo vylučuje posudzovanie žalovanej pohľadávky ako bezdôvodného obohatenia. Tvrdenie o vzniku bezdôvodného obohatenia, tak ako bolo vymedzené žalobcom, preto nie je dôvodné. Navyiac pokiaľ by uvedený zmluvný základ žalovanej pohľadávky nebol preukázaný vzhľadom na preukázané vykonanie diela a jeho prevzatie žalovaným, ako to vyplýva zo zápisov o odovzdaní a prevzatí z č.l. 135 a 142 v rozsahu rozšírenia obecných komunikácií, užívaním tohto diela by nemohlo dôjsť ku vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu v rozsahu sumy, ktorá zodpovedá čo-do výšky ceny vykonaného plnenia. Prevzatím zrealizovaného plnenia na základe zápisov o odovzdaní a prevzatí bez existujúcej zmluvy vo vzťahu k rozšíreniu obecných komunikácií by žalovaný týmto momentom nadobudol bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu a od tohto momentu by tiež začala plynúť štvorročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá by uplynula 16.9.2011, a teda by takúto pohľadávku žalobcu uplatnenú po uplynutí premlčacej doby nebolo možné žalobcovi na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania v konaní priznať. Tieto závery však súd uvádza, a to súd zdôrazňuje, len ako súvisiace argumenty pri primárnom zdôraznení, že výsledky vykonaného dokazovania v konaní preukázali zmluvný základ žalovanej pohľadávky.“ Okresný súd rozhodol na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania žalovanej pohľadávky o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. O náhrade trov prvostupňového konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanému ako účastníkovi v konaní úspešnému v celom rozsahu, nakoľko žaloba bola zamietnutá, bola „priznaná plná náhrada dôvodne uplatnených trov konania, ktoré v tomto prípade predstavujú jeho trovy z titulu právneho zastúpenia za nasledovné úkony právnej služby:

1. prevzatie - príprava obhajoby zo dňa 23.10.2013 /č.l. 45/,
2. písomné vyjadrenie sa k žalobe podaním z 9.7.2014 /č.l. 100/,
3. účasť na pojednávaní dňa 27.2.2015,
4. písomné podanie odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu žalovaného na zastavenie konania z 28.4.2015 /č.l. 159/,
5. účasť na pojednávaní dňa 15.3.2016 pri výške tarifnej odmeny za prvý, druhý, tretí a piaty úkon právnej služby á 612,45 EUR + 306,22 EUR ako tarifná odmena za štvrtý úkon právnej služby + 1-krát 7,81 EUR ako režijný paušál za prvý úkon právnej služby + 1-krát 8,04 EUR ako režijný paušál za druhý úkon právnej služby + 2-krát 8,39 EUR ako režijný paušál za tretí a štvrtý úkon právnej služby + 1-krát 8,58 EUR ako režijný paušál za piaty úkon právnej služby + náhrada za stratu času stráveného právnym zástupcom žalobcu na ceste na pojednávanie dňa 27.2.2015 pri ôsmich polhodinách v sadzbe 13,98 EUR za každú i začatú polhodinu v sume 111,84 EUR a na pojednávanie 15.3.2016 v rovnakom rozsahu ôsmich polhodín pri sadzbe 14,30 EUR, celkom 114,40 EUR a náhrada cestovných nákladov za cestu právneho zástupcu žalobcu na cestu na pojednávanie 27.2.2015 na trase Bratislava - Žilina a späť, teda 2-krát 196 km pri preukázanej spotrebe použitého motorového vozidla podľa predloženého technického preukazu a vedomosti súdu o výške ceny použitej pohonnej hmoty a rovnako na pojednávanie 15.3.2016

pri celkovej výške náhrady hotových výdavkov z titulu cestovného v sume 204,61 EUR, všetko podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 13a ods. 1, ods.2 písm. b, § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení vždy platnom a účinnom v čase realizácie príslušného úkonu právnej služby. Dôvodne uplatnené trovy konania z titulu právneho zastúpenia na strane žalovaného boli žalovanému priznané na účet právneho zástupcu žalovaného podľa § 149 ods. 1 OSP tak, ako vyplýva z výroku tohto rozsudku. Oproti návrhu žalovaného nebola tomuto priznaná tarifná odmena za štvrtý úkon právnej služby v uplatnenej výške, ale len vo výške polovice plnej tarifnej odmeny v sume 306,22 EUR podľa § 13a ods. 2 písm. b citovanej vyhlášky.“

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. V odvolaní uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o dielo č. 4/2006 dňa 18.5.2006 vrátane dodatku „Rekonštrukcia a skvalitnenie lokálnej infraštruktúry v Obci Snežnica“. Cena bola dohodnutá sumou 9.199.750,29 Sk. Predmetom zmluvy bol záväzok zhotoviteľa, žalobcu, vyhotoviť pre objednávateľa, žalovaného zmluvne dohodnuté dielo. Predmetná Zmluva o dielo č. 4/2006 bola uzatvorená medzi účastníkmi na základe schváleného projektu na objekty: „Rekonštrukcia miestnej komunikácie na Horejarčí Rekonštrukcia miestnej komunikácie K Ihrisku Rekonštrukcia miestnej komunikácie Prúty-Vetva A, C, D. Celková cena za zmluvne dojednané práce bola vo výške 9.199.750,29 Sk“. Podľa zápisu o odovzdaní a prevzatí stavby dňa 8.9.2007 začalo preberacie konanie, stavba v preberacom konaní je popísaná ako rekonštrukcia komunikácií - Prúty, Rekonštrukcia a skvalitnenie lokálnej infraštruktúry. Boli vyhotovené príslušné kolaudačné rozhodnutia Obcou Rudina, v ktorých je uvedené, že práce podľa Zmluvy o dielo č. 4/2006 boli dokončené 15.9.2007. V týchto zápisniciach je uvedené, že pre potreby obce boli komunikácie v niektorých miestach rozšírené. Rozšírenie ciest miestnej komunikácie bolo realizované na základe požiadavky štatutárneho zástupcu žalovaného, ktorá skutočnosť bola zdokumentovaná v stavebnom denníku stavby. Konkrétne podľa záznamu na liste č. 231255 starosta obce požiadal o rozšírenie vetvy A na 2,8 m z pôvodne 2,5 m aj širšie, v rámci možností. Skutočnosť týchto prác spočívajúcich v rozšírení miestnych komunikácií oproti projektovej a rozpočtovej dokumentácii bola preukázaná aj vo svedeckej výpovedi starostu Obce Snežnica vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline sp.zn. 29T 53/2011. V tejto veci sp.zn. 29T 53/2011 bol štatutárny zástupca obce vypočutý v postavení poškodeného. Taktiež v tejto veci bol dňa 3.10.2012 vypočutý znalec z odboru stavebníctva p. Ing. Jozef Prekop, ktorý bol súdom vzatý do znaleckého sľubu a podal znalecký posudok totožný ako je v písomnej podobe číslo 35/2012.

14. V odvolaní žalobca uviedol, že znalec Ing. Jozef Prekop vo svojom znaleckom posudku stanovoval ceny za dielo vetiev rekonštrukcia MK Horejarčie, rekonštrukcia MK K ihrisku, rekonštrukcia MK Prúty, vetva A, C (vetvu B, D zhotovil žalovaný). Predmetný znalec vychádzal z pôdorysného zamerania skutočného stavu miestnych komunikácií, pre každú trasu stanovil veľkosť zhotovenej pôdorysnej plochy. Za použitia metódy stanovenia hodnoty vykonaných dodávok a prác v závere predmetného posudku ustálil hodnotu prác spočívajúcich v rekonštrukcii MK vykonávaných len žalobcom sumou 309.099,20 Eur (9.311.924,- Sk). Bolo potrebné zdôrazniť, že predmetný znalecký posudok, čo sa týkalo objektívneho zamerania oceňovaných MK, bol realizovaný za súčinnosti a prítomnosti štatutárneho zástupcu žalovaného, keď znalec zvolal na deň 28.3.2012 ohliadku na mieste samom. V tejto súvislosti bolo potrebné podľa žalobcu opätovne poukázať na zápisnicu „z HP Okresného súdu v Žiline 29T 53/2011 a tam pripojené listinné dôkazy. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z projektovej dokumentácie, ktorá bola súčasťou zmluvy o dielo, vychádzal z výmer uvedených v projektovej dokumentácii a následne tieto vyhodnotil z pohľadu skutočného geodetického zamerania. Taktiež boli pripojené zápisy o odovzdaní a prevzatí stavby, rekonštrukciu komunikácii Horejarčie, K ihrisku a Prúty. V týchto všetkých zápisoch je uvedené, že pre potreby obce boli komunikácie v niektorých miestach rozšírené.“ Žalobcom bolo uplatnených 9.199.749,90 Sk, čo korešpondovalo so skutočnou hodnotou prác, ktoré vykonal žalobca pre žalovaného, s poukazom na znalecký posudok Ing. Jozefa Prekopa, ktorý ocenil práce žalobcu vykonané pre žalovaného v celkovej výške 9.311.924,- Sk, čím bola podľa žalobcu nesporne preukázaná dôvodnosť uplatnenia sumy 2.867.574,40 Sk. Vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline sp.zn. 11Cb 262/2008 bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 95.186,03 Eur s príslušenstvom z dôvodu nesprávneho uplatnenia nároku žalobcom, ktorý si nárok uplatňoval na základe Zmluvy o dielo č. 4/2006, uzavretej medzi účastníkmi. V konaní sp.zn. 11Cb 262/2008 okresný súd konštatoval, že žalobca neprodukoval dôkaz preukazujúci skutočný rozsah vykonaných tzv. naviac prác. Aj v tomto konaní okresný súd konštatoval, že pre potreby obce boli komunikácie v niektorých miestach rozšírené, ale nie sú žiadnym spôsobom bližšie špecifikované ani kvantifikované.

15. V odvolaní žalobca uviedol, že v tomto konaní si uplatnil úhradu za ním vykonané práce samostatne dohodnuté na „základe osobitnej dohody uzavretej ústnou a konkludentnou formou, vychádzajúc z požiadavky starostu na rozšírenie miestnych komunikácií nad rámec výmer projektovej dokumentácie týkajúcej sa Zmluvy o dielo č. 4/2006. Je nesporné, že medzi účastníkmi konania došlo k dohode o vykonaní a realizácii prác miestnych komunikácií nad rámec, resp. mimo projektovej dokumentácie Zmluvy o dielo č. 4/2006 a tieto práce, s poukazom na znalecký posudok Ing. Prekopa predstavujú hodnotu najmenej sumu 2.867.574,40 Sk /95.186,03 Eur“. Žalobca zdôraznil, že medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme, na základe ktorej žalovaný požadoval od žalobcu realizáciu ďalších naviac prác (práce mimo tých, ktoré boli predmetom Zmluvy o dielo č. 4/2006). Medzi účastníkmi došlo k splneniu zákonom požadovaných podmienok dvostranného právneho úkonu v zmysle § 536 a nasl. Obchodného zákonníka.

16. V odvolaní žalobca uviedol, že sa nestotožnil s okresným súdom, že došlo k premlčaniu uplatnenej pohľadávky. Žalovaný, podľa žalobcu, uznal žalovanú pohľadávku listom z 27.02.2008. Taktiež do zápisnice o hlavnom pojednávaní Okresného súdu Žilina sp.zn. 29T/23/2011 dňa 08.12.2011 a dňa 13.02.2013, keď bol vypočutý v pozícii poškodeného v tejto trestnej veci analogicky došlo zápisom do týchto súdnych zápisníc k uznaniu uplatneného práva. Štatutárny zástupca žalovaného do uvedených súdnych zápisníc, ktoré majú písomnú formu, vypovedal spôsobom, ktorý možno podľa jeho obsahu posudzovať ako uznanie záväzku, ktorý je predmetom tohto konania vo veci sp.zn. 19Cb/221/2012. „Do zápisnice z HP dňa 2.12.2011 nepoprel vykonanie prác nad rámec uzavretej Zmluvy o dielo 4/2006 podľa jeho pokynov“. Uviedol, že tieto práce neboli na vetvách B, D. Bolo podľa žalobcu nesporné, „že došlo k formálnemu pochybeniu vystavenia faktúry, ktorá bola predmetom uplatneného nároku vo veci 11Cb 262/2008. Aj zo znaleckého posudku znalca Ing. Jozefa Prekopa v tejto trestnej veci je zrejmé, že navrhovateľ na vetve B,D nerealizoval stavebné práce. Predmetom tohto konania sú práce vykonané na komunikácii Horejarčie a K ihrisku. Odporca v procesnom postavení poškodeného uznal vykonanie prác ako sú vyhodnotené v znaleckom posudku znalca Prekopa, znalecký posudok zohľadňuje reálne, skutočne vykonané práce ciest“. V konaní pod sp.zn. 29T/53/2011 na základe znaleckého dokazovania bol ustálený základ a výška pohľadávky. Krajský súd konajúci v tejto trestnej veci uznesením č.k. 3To/54/2013-285 zo dňa 22.8.2013 konštatoval oprávnenosť nároku žalobcu voči žalovanému vo vzťahu na zaplatenie žalovanej istiny. Možno konštatovať, že žalobca v konaní sp.zn. 29T/53/2001 nadobudol vedomosť o základe a výške uplatneného nároku, uvedené konanie bolo podstatné pre posudzovanie premlčacej doby. Žalobca sa nestotožnil s okresným súdom, že začiatok plynutia premlčacej doby bol daný podľa zápisov o odovzdaní a prevzatí budovy z 15.09.2007. Uvedené zápisy o odovzdaní a prevzatí sa viažu na práce, ktoré účastníci dohodli na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 4/2006 z 18.05.2006.

17. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd nepostupoval v súlade s príslušnou právnou úpravou, v zmysle bežnej rozhodovacej činnosti súdov. V predmetnej veci okresný súd na základe žalobcom predložených dokladov o jeho osobných a majetkových pomeroch rozhodol o oslobodení žalobcu od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 80 %. Okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 19Cb/221/2012-83. Je potrebné všeobecne prihliadať pri rozhodovaní o náhrade trov konania, právneho zastúpenia, či na strane účastníka, ktorému sa ukladá povinnosť náhrady trov konania, nie sú dané podmienky pre použitie § 150 OSP. Dôvody hodné osobitého zreteľa aj v tomto štádiu konania je potrebné vzhliadať v skutočnosti, že Okresný súd Žilina v rozhodnutí sp.zn. 29T/53/2011 a krajský súd v súvisiacom uznesení vo veci č.k. 3To/54/2013-285 konštatovali, že nárok obžalovaného teraz žalobcu „na zaplatenie žalovanej istiny je oprávnený, avšak v civilnom konaní nebol správne uplatnený (I. č. 4 druhý odsek uznesenia 3To/57/2013-285)“.

18. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že čo sa týkalo osobných a majetkových pomerov žalovaného, ako druhej zložky podmieňujúcej prípadné oslobodenie od súdneho poplatku a analogicky použitia § 150 OSP, tak bolo „potrebné poukázať na všeobecne platnú zásadu, že osoba, ktorá sa narodila v roku 1932, fyzicky nie je schopná nadobúdať aktíva zárobkovou a obdobnou činnosťou, teda má taký osobný a majetkový stav, aký mal v čase rozhodovania o oslobodení od súdnych poplatkov. Navrhovateľ vyslovuje názor, že u jeho osoby v prejednávanej veci sú dané, v prípade ak nebude úspešný vo veci samej, podmienky použitia § 150 OSP pri rozhodnutí o náhrade trov konania.“ Odvolacie dôvody podaného odvolania žalobca uplatnil podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Okresný súd zamietol žalobcom prezentované návrhy na dokazovanie, z uvedeného dôvodu došlo k situácii nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Žalobca podal odvolanie z dôvodu § 205 ods. 2 písm. b) OSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto smere považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, a to pre nedostatok dôvodov a zároveň pre jeho nezrozumiteľnosť. Zdôraznil, že okresný súd v prvotnom štádiu procesného konania si osvojil tvrdenia žalovaného. Z uvedeného dôvodu nepostupoval v zmysle zásady zistenia situácie, okolností, na základe ktorých si žalobca uplatnil žalobný návrh. Okresný súd nesprávne vyhodnotil ním vykonané dokazovanie, doklady, prvotný zmluvný vzťah účastníkov, založený Zmluvou o dielo 4/2006, aplikoval na predmet tohto sporu. Výslovne z tejto Zmluvy 4/2006 aplikoval doklady a skutočnosti vykonania prác, ich odovzdanie a prevzatie na žalovaný nárok v tejto veci. Je nesporné aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/193/2015 zo dňa 10.11.2015 a rozhodnutia konajúceho súdu č.k. 19Cb/221/2012-152, že sa jedná v tejto veci o samostatný nárok žalobcu, mimo Zmluvy o dielo 4/2006. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Okresný súd neprihliadal pri svojom rozhodnutí na dôkazy pripojeného spisu sp.zn. 29T/53/2011 vo vzťahu k posúdeniu otázky začiatku plynutia premlčacej doby. „Neprihliadal na skutočnosť kedy v trestnom konaní bolo rozhodnuté o oprávnenosti nároku navrhovateľa, že vykonal pre žalovaného práce nad rámec, mimo zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o dielo č. 4/2006. V preberacom konaní boli práce a výkony podľa zmluvy č. 4/2006 a nie na základe samostatného právneho vzťahu, ktoré sú predmetom tohto konania. Z uvedeného dôvodu súd nesprávne určil začiatok premlčacej doby dňom preberacieho konania 15.09.2007. Uznávací prejav, vo vzťahu k prácam a výkonom, ktoré sú predmetom tohto konania, realizoval odporca v osobe jeho štatutárneho zástupcu opakovane, aj v rámci konania vo veci 29T/53/2011. Z uvedeného dôvodu došlo k nesprávnemu skutkovému a právnomu záveru na základe ktorého súd žalobný návrh v predmetnej veci zamietol.“ Žiadal, aby okresný „súd z dôvodu podaného odvolania predložil vec Krajskému súdu v Žiline, ktorý rozsudok Okresného súdu v Žiline 19Cb/221/2012-209 podľa § 221 ods. 1 a nasl. zruší a vráti vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

19. Podaním označeným ako doplnenie odvolania žalobca „dopĺňa uvedené odvolanie podané 8.6.2016 o alternatívny návrh pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Navrhovateľ žiada, aby súd z dôvodu podaného odvolania predložil vec Krajskému súdu v Žiline, ktorý rozsudok Okresného súdu v Žiline 19Cb/221/2012-209 podľa § 221 ods. 1 a nasl. zrušia a vráti vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.“ Alternatívne žiadal, v prípade ak sa odvolací súd „stotožní s rozhodnutím prvostupňového súdu v časti vo veci samej, ktorou súd návrh zamietol, vtom prípade žiada napadnutý rozsudok v časti rozhodnutia o náhrade trov konania a právneho zastúpenia zmeniť tak, že odporcovi náhradu trov konania a právneho zastúpenia nepriznáva, prípadne napadnutý rozsudok týmto odvolaním v časti rozhodnutia o náhrade trov konania a právneho zastúpenia zruší a v tejto časti vráti vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

20. K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadril písomne žalovaný. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne, súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci a vo veci správne rozhodol a vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a zistené skutočnosti správne vyhodnotil a posúdil. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa má, podľa žalovaného, oporu tak v dokazovaní ako aj v zákone. Skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní sú právne irelevantné a nemajú, podľa žalovaného, žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní ani v zákone. Súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že námietku premlčania vznesenú žalovaným posúdil ako dôvodnú. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že dielo, na základe ktorého si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie odplaty bolo vykonané dňom 15.09.2007, kedy došlo k odovzdaniu diela. Nasledujúci deň si žalobca, podľa súdu prvého stupňa, mohol uplatniť svoj nárok na súde, t.j. začala mu v zmysle § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 16.09.2011. Žalobca svoj nárok uplatnil až dňa 10.12.2012. „V konaní nebol preukázaný žiadny dôkaz, ktorý by mal charakter uznávacieho prejavu vôle vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke navrhovateľa. Ani svedecká výpoveď svedka - poškodeného v inom konaní nemá charakter uznania záväzku.“ Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne aj vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Žalobca, zastúpený advokátom, si v danom konaní uplatnil nárok, o ktorom pri vynaložení odbornej starostlivosti musel vedieť, že je nedôvodný. Žalobca si rovnaký nárok uplatnil aj v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 11Cb/262/2008, v ktorom bol tiež neúspešný. Žalovaný bol nútený brániť sa voči žalobe, čím mu vznikli náklady. Je teda zrejmé, že v danom prípade žalobca nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 OSP na nepriznanie náhrady trov konania. Žalovaný sa plne stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré odôvodnenie je podrobné, výstižné a vykonané dokazovanie v tomto

konaní odzrkadľuje v úplných podrobnostiach. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

21. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý žiadal, aby jeho odvolaniu bolo v celom rozsahu vyhovené a aby napadnutý rozsudok v zmysle § 221 ods. 1 písm. f), písm. h) OSP bol zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne žiadal napadnuté rozhodnutie v zmysle § 220 OSP zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Okresný súd v napadnutom rozsudku vôbec neuvádzal, prečo neprihliadol na právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 13.02.2013, sp.zn. 29T 53/2011, „z ktorého vyplýva, že ja som pre odporcu vykonal práce v celkovej hodnote 9.311.924,- Sk, pričom som na svoju škodu fakturoval 9.199.750,29 Sk.“ Z uvedeného je tak nespochybniteľná hodnota ním vykonaných stavebných prác, ako aj skutočnosť že tieto boli v prospech žalovaného reálne vykonané. Všetky tieto práce boli navyše žalovaným prevzaté a následne aj skolaudované. Časť z fakturovanej sumy „9.199.750,29 Sk vo výške 2.867.574,- Sk (95.186,- EUR) však odporca bezdôvodne neuhradil, a preto som bol nútený podať žalobu o zaplatenie predmetnej sumy na súd. Taktiež je potrebné prihliadnuť na právoplatné uznesenie Krajského súdu Žilina, zo dňa 22. 08. 2013, 3To 54/2013, v ktorom súd uviedol, že „k väčšiemu rozsahu prác oproti pôvodnej zmluve došlo na základe pokynov starostu a s nápadom ako tieto práce fakturovať prišiel tiež starosta s odvolaním sa na financovanie projektu z európskych fondov“. Súd v právoplatnom uznesení ďalej uvádza: „Možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce na viac - nad rámec pôvodnej zmluvy vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhoval starosta.“ „Možno teda konštatovať, že práce vyfakturovať obžalovaným boli aj skutočne vykonané.“ V tejto súvislosti poukázal na závery „rozhodnutia Ústavného súdu SR, II ÚS 349/09 - 36 zo dňa 20. 01. 2010, podľa ktorého, vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z § 135 ods. 2 O.s.p. ako aj na viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu.“ Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom. Okresný súd je povinný prihliadať na „horeuvedené právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Žilina a Krajského súdu Žilina, ktoré nepochybne konštatujú, že mnou vykonané práce boli skutočne vykonané a nárok na úhradu 95.186,03 EUR je oprávnený, pričom tieto práce na viac boli vykonané s vedomím a na žiadosť starostu Obce Snežnica a spôsob fakturácie uvedených prác navrhol sám starosta.“ V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaným vznesená námietka premlčania „v tomto súdnom konaní je nepochybne výkon jeho práva, ktorý je však v rozpore s dobrými mravmi, a preto výkon takéhoto práva nepožíva právnu ochranu a nemožno na takúto námietku premlčania prihliadať, nakoľko to bol samotný starosta Obce Snežnica, ktorý navrhol realizáciu predmetných prác ako aj spôsob ich fakturácie, pričom tieto skutočnosti sú jednoznačne potvrdené aj v stavebnom denníku.“ Taktiež bolo podľa žalobcu potrebné prihliadnuť na § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Je pravdou, že účastník konania má právo v ktoromkoľvek štádiu uplatniť námietku premlčania, avšak zo strany súdu je potrebné posudzovať, či takéto konanie je v súlade s dobrými mravmi a či bez právneho dôvodu nezasahuje do práv a oprávnených záujmov iných. V predmetnom prípade okresný súd, podľa žalobcu, „tieto okolnosti dôsledne neskúmal a sú tak podľa môjho názoru dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia.“

22. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že predmetné vyjadrenia žalobcu možno „posúdiť ako doplnenie odvolania, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu v Žiline zo dňa 15.03.2016, č. 19Cb 221/2012 prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 08.06.2016. Doplnenie odvolania však bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Súd by preto na toto podanie nemal prihliadať.“ Podľa žalovaného žalobcovi na zaplatenie žalovanej sumy nárok nevznikol (touto otázkou sa okresný súd podrobne zaoberal v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 11Cb 262/2008). Na základe skutkových tvrdení žalobcu však bolo jednoznačne preukázané, že si svoj domnelý nárok uplatnil po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Nebolo preto dôvodné sa v konaní podrobne zaoberať základom a výškou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie aj napriek tomu vykonal dokazovanie nad potrebný rámec a vo veci správne rozhodol. Rozhodne však nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, resp. výkonom práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. „Je potrebné uviesť, že žalobca si svoj nárok neuplatnil len v tomto konaní ale aj v konaní vednom pod sp. zn. 11Cb

262/2008, v ktorom žalobca svoj nárok nepreukázal a súd a jeho žalobu zamietol. Následne si uplatnil nárok v tomto konaní argumentujúc inými skutkovými tvrdeniami (zrejme poučený z prvého konania). V zmysle zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ však nemôže svoj nárok uplatňovať opakovane bez časového obmedzenia a meniť skutkové tvrdenia podľa výsledku predchádzajúceho sporu. Pre úplnosť je tiež potrebné doplniť, že žalobca predmetné dielo nevykonal v celom rozsahu a žalovaný sa na tomto diele podieľal výkonom prác, ktoré slúžili ako kompenzácia za práce navyše. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto považujem za vecne správne.“ Navrhol, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že v celom rozsahu trvá na písomne podanom odvolaní a žiadal, aby Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, prípadne, aby toto rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zdôraznil, že ním uplatnený nárok bol uplatnený včas a s námietkou premlčania zo strany žalovaného, ktorú si osvojil okresný súd nesúhlasil. Opätovne poukázal „na právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 13. 02. 2013, č. k. 29T 53/2011 ako aj na právoplatné uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 22. 08. 2013, 3To 54/2013, z ktorých je nepochybné, že práce navyše boli vykonané, a to na základe žiadosti starostu.“ Tieto práce boli taktiež fakturované spôsobom, ktorý vznikol na základe vzájomného dojednania so starostom - Jánom Pokrivkom. „Nie je preto možné vytýkať oneskorenú fakturáciu a už vôbec neprichádza do úvahy námietka premlčania, nakoľko táto je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ako som na to poukázal v mojom vyjadrení zo dňa 29. 06. 2016. Taktiež poukazujem na čl. 2 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého ochrana porušených práv musí byť spravodlivá a účinná. Poukazujem aj na to, že voči mojej osobe bolo zbytočne a nedôvodné vedené trestné stíhanie, pričom súdom prvého stupňa som bol oslobodený a tento rozsudok bol potvrdený aj odvolacím súdom.“ Žiadal, aby jeho odvolaniu bolo v celom rozsahu vyhovené.

24. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojich doterajších vyjadreniach a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny. Súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci a vo veci správne rozhodol, vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a zistené skutočnosti správne vyhodnotil a posúdil. Rozhodnutie súdu prvého stupňa malo oporu tak v dokazovaní ako aj v zákone. V danom prípade neboli dané žiadne odvolacie dôvody uvedené v § 365 CSP a skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, resp. vyjadrení boli právne irelevantné a nemali žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní ani v zákone. Žalovaný sa plne stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré odôvodnenie je podrobné, výstižné a vykonané dokazovanie v tomto konaní odzrkadľuje v úplných podrobnostiach. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

25. Žalobca vo svojom vyjadrení z 26.7.2017 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že „mi bola dňa 26. 07. 2017 doručená výzva, aby som sa v lehote 10 dní vyjadril k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29. 06. 2016.“ Podľa žalobcu „predmetné vyjadrenie je veľmi nečitateľné - písmo je malé a rozmazané. V celom rozsahu zotrvávam na písomne podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 15. 03. 2016, 19Cb 221/2012 a žiadam tento rozsudok v zmysle § 388 C.s.p. zrušiť a mojej žalobe vyhovieť, resp. tento rozsudok v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) c) C.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie.“

26. Žalobca vo vyjadrení z 19.9.2017 uviedol, že mu „bola dňa 19. 09. 2017 doručená výzva, aby som sa v lehote 10 dní vyjadril k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29. 06. 2016.“ Uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na písomne podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 15.03.2016 sp.zn. 19Cb 221/2012 a žiadal tento rozsudok v zmysle § 388 CSP zrušiť a žalobe vyhovieť, resp. tento rozsudok v zmysle § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie. Nárok bol podľa žalobcu uplatnený včas a s námietkou premlčania zo strany žalovaného, ktorú si osvojil aj okresný súd v žiadnom prípade nesúhlasil. „Opätovne poukazujem na právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 13. 02. 2013, č. k. 29T 53/2011 ako aj na právoplatné uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 22. 08. 2013, 3To 54/2013, z ktorých je nepochybné, že práce navyše boli vykonané, a to na základe žiadosti starostu.“ „Tieto práce boli taktiež fakturované spôsobom, ktorý vznikol na základe vzájomného dojednania so starostom - Ján Pokrivka. Nie je preto možné vytýkať oneskorenú fakturáciu a už vôbec neprichádza do úvahy námietka premlčania, nakoľko táto je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ako som na to poukázal v mojom vyjadrení zo dňa 29. 06. 2016.“ Poukázal na čl. 2 ods. 1

CSP, v zmysle ktorého ochrana porušených práv musí byť spravodlivá a účinná. Poukázal aj na to, že voči jeho osobe bolo zbytočne a nedôvodne vedené trestné stíhanie, pričom súdom prvého stupňa bol oslobodený a tento rozsudok bol potvrdený aj odvolacím súdom. Na stavbe prebehla kolaudácia, pričom práce boli odovzdané v požadovanej kvalite, čo potvrdil aj súdny znalec, vrátane skutočnosti prác realizovaných navyiac. „Povrch zo štrkodrvy (obalovaná) bol zhotovený Cestnými stavbami Žilina, pričom cesta sa dodnes používa. Pokiaľ dielo bolo skolaudované a jeho rozsah a kvalita potvrdená súdnym znalcom, považujem moju žalobu za opodstatnenú a s námietkou premlčania nesúhlasím.“ Taktiež bolo podľa žalobcu potrebné prihliadnuť na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Žiline, zo dňa 22.08.2013 sp.zn. 3To 54/2013, v ktorom krajský súd uviedol, že „k väčšiemu rozsahu prác oproti pôvodnej zmluve došlo na základe pokynov starostu a s nápadom ako tieto práce fakturovať“ prišiel tiež starosta s odvolaním sa na financovanie projektu z európskych fondov“. Súd v právoplatnom uznesení ďalej uvádza: „Možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce na viac - nad rámec pôvodnej zmluvy vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhoval starosta.“ „Možno teda konštatovať, že práce vyfakturovať obžalovaným boli aj skutočne vykonané.“ V tejto súvislosti je potrebné poukázať na závery rozhodnutia Ústavného súdu SR, II ÚS 349/09 - 36 zo dňa 20. 01. 2010, podľa ktorého, vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z § 135 ods. 2 O.s.p. ako aj na viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu.“ Pokiaľ súd pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom. V tomto prípade bol okresný súd povinný prihliadať na „horeuvedené právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Žilina a Krajského súdu Žilina, ktoré nepochybne konštatujú, že mnou vykonané práce boli skutočne vykonané a nárok na úhradu 95.186,03 EUR je oprávnený, pričom tieto práce na viac boli vykonané s vedomím a na žiadosť starostu Obce Snežnica a spôsob fakturácie uvedených prác navrhol sám starosta.“ V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. „Žalovaným vznesená námietka premlčania v tomto súdnom konaní je nepochybne výkon jeho práva, ktorý je však v rozpore s dobrými mravmi, a preto výkon takéhoto práva nepožíva právnu ochranu a nemožno na takúto námietku premlčania prihliadať, nakoľko to bol samotný starosta Obce Snežnica, ktorý navrhol realizáciu predmetných prác ako aj spôsob ich fakturácie, pričom tieto skutočnosti sú jednoznačne potvrdené aj v stavebnom denníku.“ Taktiež treba prihliadnuť na § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Je pravdou, že účastník konania má právo v ktoromkoľvek štádiu uplatniť námietku premlčania, avšak zo strany súdu je potrebné posudzovať, či takéto konanie je v súlade s dobrými mravmi a či bez právneho dôvodu nezasahuje do práv a oprávnených záujmov iných. V predmetnom prípade okresný súd tieto okolnosti dôsledne neskúmal a sú tak podľa názoru žalobcu dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žiadal, aby bolo jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovené.

27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

28. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/125/2017-331 zo dňa 19.6.2018 s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

29. Na základe odvolania žalobcu bolo zrejmé, že základnými odvolacími dôvodmi boli námietky v zistení skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. Primárne k procesnému postupu v odvolacom konaní a ku konaniu prvostupňového súdu, keďže konanie začalo podaním odvolania žalovaného dňa 8.6.2016, krajský súd uvádza, že postupoval od 1.7.2016, keď nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom do 30.6.2016 (§ 473 CSP) od 1.7.2016 podľa CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že

podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

31. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

32. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá a náhrada trov konania bola priznaná žalovanému a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

36. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v písomne podanom odvolaní zo dňa 8.6.2016 (č.l. 223 spisu) v spojení s doplnením odvolania, ktoré bolo podané na Okresný súd Žilina osobne dňa 9.6.2016 (č.l. 232 spisu, ďalej už aj len ako „odvolanie“) a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci, podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní, odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalobcom.

37. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, odvolací súd uvádza, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesným oprávneniami ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 sp.zn. II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 sp.zn. II. ÚS 132/02, sp.zn. III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

38. Po vykonaní odvolacieho prieskumu, vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu, že napadnutý rozsudok trpí vadou nedostatočnosti dôvodov a je nepreskúmateľný, krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu (po vykonaní odvolacieho prieskumu) v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní, ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam žalobcu, potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny

základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

39. V rámci podaného odvolania žalobca konštatoval, že z veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 11Cb/262/2008 (ďalej aj len „vec sp.zn. 11Cb 262/2008“) vyplývalo, že bola zamietnutá žaloba žalobcu proti žalovanému o zaplatenie 95.186,03 Eur s príslušenstvom z dôvodu nesprávneho uplatnenia nároku zo strany žalobcu, ktorý si žalovaný nárok uplatňoval na základe Zmluvy o dielo č. 4/2006 uzatvorenej medzi účastníkmi. Vo veci sp.zn. 11Cb 262/2008 okresný súd konštatoval, že žalobca neprodukoval dôkaz, preukazujúci skutočný rozsah vykonaných tzv. navyš prác. Vzhľadom na toto konštatovanie žalobcu, ako i na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, považoval odvolací súd na tomto mieste za potrebné zdôrazniť, že v zhode so závermi súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnocoval v rámci skúmania podmienok konania i nárok uplatnený žalobcom v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina sp.zn. 11Cb/262/2008, a to vo väzbe na nárok uplatnený v prejednávanej veci, teda či konanie pod sp.zn. 11Cb/262/2008 nie je prekážkou veci rozsúdenej pre prejednanú vec, ktorý postup bol vyhodnotený odvolacím súdom ako vecne správny, že vzhľadom na skutkové vymedzenie predmetu konania v uvádzaných sporových veciach, nebolo možné existenciu takejto prekážky veci rozsúdenej konštatovať.

40. Ťažisko dokazovania a z neho vyodených skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že daná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup okresného súdu podľa § 120 ods. 1 veta tretia OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu), o možnosti vykonania a výnimočne aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci, ak by ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z úpravy v § 153 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu) tiež vyplývalo, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

41. V podanom odvolaní žalobca poukázal na „zápisnicu HP Okresného súdu v Žiline 29T/53/2011 a tam pripojené listinné dôkazy“ (č.l. 225 spisu) a tiež zdôraznil, že si uplatnil úhradu za ním vykonané práce samostatne dohodnuté na základe osobitnej dohody uzatvorenej ústnou konkludentnou formou, vychádzajúc z požiadavky starostu na rozšírenie miestnych komunikácií nad rámec výmer projektovej dokumentácie týkajúcej sa Zmluvy o dielo č. 4/2006. Zotrval na argumentácii, že medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej konkludentnej forme, na základe ktorej žalovaný požadoval od žalobcu realizáciu ďalších prác. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom okresného súdu, že došlo k premlčaniu ním uplatnenej pohľadávky, poukázal na to, že žalovaný uznal žalovanú pohľadávku listom zo dňa 27.2.2008. V súvislosti s touto argumentáciou sa oboznámil odvolací súd s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého je zrejmé, že list žalovaného zo dňa 27.2.2008 okresný súd vyhodnocoval vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalovaným. Konštatoval okresný súd, že z listu zo dňa 27.2.2008, z ktorého žalobca vyvodzoval uznávací prejav, je nepochybné, že ide o záväzok, ktorý má základ, a teda vyplýva zo Zmluvy o dielo č. 04/2006 a Dodatku č. 1 k tejto zmluve. Zvýraznil však, že predmetom tohto konania nebola pohľadávka vyplývajúca zo Zmluvy o dielo č. 04/2006 v spojení s Dodatkom č. 1 k tejto zmluve, ale „pohľadávka založená samostatnou ústnou zmluvou o dielo uzatvorenou medzi účastníkmi ako vyplýva z tvrdení žalobcu, ktorými žalobca v tomto konaní predmet konania vymedzil“ (č.l. 217 spisu). Z tohto posúdenia potom okresný súd vyvodil záver, že žalovaným uvádzaný list z 27.2.2008 podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, nepredstavoval uznanie žalovaného a nemal dôsledky, ktoré mu pripisoval žalobca. Uvedená argumentácia okresného súdu a závery okresného súdu však nenašli

premietnutie v podanom odvolaní žalobcu, v ktorom žalobca zotrval na tom, že „...žalovaný uznal žalovanú pohľadávku listom z 27.2.2008“ (č.l. 225 spisu). Žalobca tiež poukázal na zápisnicu, ktorá bola spísaná na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Žilina sp.zn. 29T/23/2011 dňa 8.12.2011 a dňa 3.2.2013, na ktorom bol vypočutý v pozícii poškodeného v trestnej veci a dôvodil, že analogicky došlo zápisom do súdnych zápisníc k uznaniu uplatneného práva (a to žalobou žalobcom v prejednávanej veci). Žalobca ďalej uviedol, že „štatutárny zástupca žalovaného do uvedených súdnych zápisníc, ktoré majú písomnú formu, vypovedal spôsobom, ktorý možno podľa jeho obsahu posudzovať ako uznanie záväzku, ktorý je predmetom tohto konania“. S uvedenou argumentáciou žalobcu v odvolaní sa odvolací súd nemohol stotožniť. Poukazuje pritom na obsah uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/54/2013-285 zo dňa 22. augusta 2013 (ďalej aj len „uznesenie sp.zn. 3To/54/2013“), z ktorého explicitne vyplýva, že v trestnom konaní, na ktoré sa odvolával žalobca, krajský súd uviedol, že „z vykonaných dôkazov vyplýva, že spôsob fakturácie prác vykonaných obžalovaným - vrátane prác nad rámec pôvodnej zmluvy, tak ako tento spôsob vyplýva z faktúry zo 6.2.2008, bol dohodnutý so starostom Obce Snežnica. Skutočnosť, že takýto spôsob fakturácie navrhol priamo starosta Obce Snežnica nepochybne vyplýva z výpovede svedka Ing. H. H., ktorý uviedol, že k väčšiemu rozsahu prác oproti pôvodnej zmluve došlo na základe pokynov starostu a s nápadom ako tieto práce fakturovať prišiel tiež starosta s odvolaním sa na financovanie projektu z európskych fondov. Možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce navyše - nad rámec pôvodnej zmluvy, vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhol starosta. Starosta Obce Snežnica nielenže o prácach nad rámec pôvodnej zmluvy vykonaných obžalovaným vedel, ale o vykonanie týchto prác požiadal sám, pričom sa s obžalovaným dohodol na spôsobe fakturácie - a to v zmysle faktúry zo 6.2.2008. Možno teda konštatovať, že práce vyfakturované obžalovaným aj boli skutočne vykonané, pričom pokiaľ sa obžalovaný neúspešne domáhal v občianskom súdnom konaní úhrady faktúry č. 3/2008, nebol úspešný z dôvodu formálnych nedostatkov zmluvného vzťahu, keď medzi účastníkmi nedošlo k písomnej dohode nad rámec uzatvorenej zmluvy o dielo, ktorá by vo forme dodatku menila rozsah diela dojednaný pôvodne. Možno teda konštatovať, že nárok obžalovaného na úhradu 95.186,03 Eur je oprávnený, avšak v civilnom konaní nebol správne uplatnený. Za okolností, keď práce vyfakturované obžalovaným - vrátane prác navyše, boli vykonané s vedomím a na žiadosť starostu Obce Snežnica a spôsob fakturácie týchto prác navrhol sám starosta Obce Snežnica, nemožno podľa názoru krajského súdu konštatovať u obžalovaného zavinenie ako jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti v zmysle § 344 Tr. zák.“. Z uvedených skutočností potom, podľa odvolacieho súdu, vyplýva, že predmetom trestného konania boli skutočnosti, viažuce sa k predmetu, a to „práce vyfakturované obžalovaným - vrátane prác navyše“, ktoré však nie je možné stotožniť s predmetom konania vedeného okresným súdom v prejednávanej veci, v ktorej veci žalobca tvrdí existenciu samostatného zmluvného základu pre uplatnenie nároku v tomto konaní, a to mimo Zmluvy o dielo č. 4/2006. Odvolací súd v tejto rovine zvýrazňuje argumentáciu samotného žalobcu v odvolaní, z ktorého vyplýva „za ním vykonané práce samostatne dohodnuté na základe osobitnej dohody uzatvorenej ústnou a konkludentnou formou vychádzajúc z požiadavky starostu na rozšírenie miestnych komunikácií nad rámec výmer projektovej dokumentácie týkajúcej sa zmluvy o dielo č. 4/2006“. Je nesporné, že medzi účastníkmi konania došlo k dohode o vykonaní a realizácii práce miestnych komunikácií nad rámec, resp. mimo projektovej dokumentácie zmluvy o dielo č. 4 a tieto práce, s poukazom na znalecký posudok Ing. Prekopa predstavujú hodnotu najmenej sumu 2.867.574,40 Sk“, žalobca tiež zdôraznil i v odvolaní „medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme na základe ktorej žalovaný požadoval od žalobcu realizáciu ďalších navyše prác (práce mimo tých, ktoré boli predmetom zmluvy o dielo č. 4/2006. Medzi účastníkmi došlo k splneniu zákonom požadovaných podmienok dvojstranného právneho úkonu v zmysle § 536 a nasl. Obchodného zákonníka.“ V tejto súvislosti odvolací súd opäť zvýrazňuje argumentáciu samotného žalobcu, že vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme, preto bez ďalšieho závery, ktoré vyplývajú z trestného konania, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní, nemožno vzťahovať na prejednávajúcu vec, keď predmetom trestného konania boli tvrdené navyše práce, teda nad rámec pôvodnej zmluvy a ak z uznesenia sp.zn. 3To/54/2013 vyplýva, že „...Možno teda konštatovať, že práce vyfakturované obžalovaným aj boli skutočne vykonané, pričom pokiaľ sa obžalovaný neúspešne domáhal v občianskom súdnom konaní úhrady faktúry č. 3/2008, nebol úspešný z dôvodu formálnych nedostatkov zmluvného vzťahu, keď medzi účastníkmi nedošlo k písomnej dohode nad rámec uzatvorenej zmluvy o dielo, ktorá by vo forme dodatku menila rozsah diela dojednaný pôvodne. Tiež odvolací súd konštatuje: „možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce navyše nad rámec pôvodnej zmluvy vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhol starosta“ (č.l. 149 spisu), z ktorej citácie nie je

možné konštatovať, že by sa tento záver, bez ďalšieho vzťahoval i na nárok uplatnený v prejednávanej veci, ktorý nárok podľa tvrdení žalobcu „medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme“ (odvolanie žalobcu). Tiež akcentuje odvolací súd záver vyplývajúci z uznesenia č.k. 3To/54/2013-285, z ktorého vyplýva „starosta Obce Snežnica nielenže o prácach nad rámec pôvodnej zmluvy vykonaných obžalovaným vedel, ale o vykonanie týchto prác sám požiadal a dohodol spôsob fakturácie“ (č.l. 149 spisu), ktorý záver nie je možné bez ďalšieho vzťahovať na tvrdenia v žalobe a ani tvrdenia v odvolaní napr. „medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme“ (odvolanie žalobcu). Preto argumentácia žalobcu o uznaní dlhu žalovaným nemohla vytvoriť dostatočný priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa, a tiež nebolo možné konštatovať, že došlo k uznaniu záväzku tým spôsobom, na aký poukazoval žalobca v odvolaní, a preto nebol dostatočný základ, pre ktorý by žalobcom tvrdené uznanie jeho nároku v inom konaní (na ktoré žalobca odkazoval) malo vytvárať dostatočný záver pre konštatovanie nerelevantnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným v tejto prejednávanej veci. Ak poukázal žalobca zároveň i na skutočnosti vyplývajúce zo zápisnice z hlavného pojednávania dňa 2.12.2011, v zmysle ktorej nebolo, podľa žalobcu, popreté vykonanie prác nad rámec uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 4/2006, tak potom je podľa odvolacieho súdu potrebné opätovne zdôrazniť, že predmetom v prejednávanej veci neboli skutočnosti viažuce sa tak v skutkovej ako i právnej rovine k prácam (k dielu), ktoré vyplývali zo Zmluvy o dielo č. 4/2006, alebo zahŕňali práce nad rámec tejto uzatvorenej zmluvy. Bez logickej súvislosti zostáva táto argumentácia žalobcu v odvolaní, pretože pokiaľ by išlo o práce, ktoré sa týkali navyše prác k predmetnej Zmluve o dielo č. 4/2006, tak predsa nároky z tejto zmluvy a navyše prác boli riešené v konaní okresným súdom pod sp.zn. 11Cb/262/2008, ktoré konanie bolo právoplatne ukončené a za predpokladu, že by išlo o totožné zmluvné nároky, bolo by predsa zrejmé, že ide o prekážku veci rozsúdenej, keďže predmetné konanie bolo právoplatne skončené okresným súdom, čo konečne korešponduje i predloženému uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/54/2013-285 zo dňa 22. augusta 2013 a závery krajského súdu v tomto smere boli vo väzbe na vedené trestné konanie, viazali sa k zmluvnému vzťahu zmluvy o dielo č. 4/2006, kdežto predmetom prejednávanej veci bol nárok uplatnený na základe „tak ako žalobca uviedol na základe osobitnej dohody uzatvorenej ústnou a konkludentnou formou“ (č.l. 225 spisu), teda ani tento poukaz žalobcu v odvolaní na obsah zápisníc bez bližšej špecifikácie uvedenia nemohol predstavovať dôvod, pre ktorý by odvolací súd mal vyhovieť žalobcovi v odvolacom konaní. Poukazuje sa i na výpoveď právneho zástupcu žalobcu, tak ako bola spísaná pred Okresným súdom Žilina podľa obsahu zápisnice zo dňa 27.2.2015 (č.l. 127 spisu), kde „Aby som v skutkovej rovine celú záležitosť priblížil, v označenom rozhodnutí krajského súdu 3To 54/2013 je konštatované, že neboli v konaní 11Cb 262/2008 priznané z toho dôvodu, že boli nesprávne uplatnené, boli uplatnené nesprávnym právnym titulom a preto ja som chcel celú situáciu pre žalobcu ošetriť tým, že som uplatnil právo v tomto konaní 19Cb na základe iných skutkových tvrdení, ktoré vymedzujem tak, že sa jedná o právo na základe samostatných dohôd uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným“. V rámci podaného odvolania žalobca ďalej uvádzal, že sa nemožno stotožniť s tvrdením okresného súdu, že začiatok plynutia premlčacej doby je daný podľa zápisov o odovzdaní a prevzatí z 15.9.2007, pretože uvedené zápisy o odovzdaní a prevzatí sa viažu na práce, ktoré účastníci dohodli na základe uzatvorenej zmluvy o dielo č. 4/2006 z 18.5.2006. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu žalobcu v odvolaní považuje odvolací súd za podstatné poukázať na to, že žalobca bol relevantne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP (č.l. 183 spisu v spojení s doručenkami na č.l. 182 spisu) o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa dokazovanie končí, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a OSP. Okresný súd rozhodoval vo veci za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čiže za situácie, ak nebol naplnený žiadny z dôvodov taxatívne uvedený v § 205a ods. 1 OSP, len za splnenia ktorých by bolo možné prihliadať v odvolacom konaní ako na relevantné odvolacie dôvody, tak na novo tvrdené skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli použité v konaní pred súdom prvého stupňa odvolací súd neprihliada. Vzhľadom na procesný systém neúplnej apelácie, ktorým je ovládané odvolacie konanie, potom krajský súd nemohol na novo tvrdené a predložené dôkazy (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 366 CSP) tvrdené až v odvolacom konaní, ktoré sa však dátumovo viazali na dobu pred vydaním rozsudku súdu prvého stupňa prihliadať a zaoberať sa nimi ako relevantnými odvolacími dôkazmi. Ide o tvrdenie, že uvedené zápisy o odovzdaní a prevzatí sa viažu len na práce, ktoré účastníci dohodli na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 4/2006 z 18.5.2006. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu napriek tomu, že bola odvolacím súdom vyhodnotená ako nová, ktorá nebola uplatnená v konaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd považuje za podstatné pre odstránenie akýchkoľvek pochybností sa i k tejto argumentácii žalobcu vyjadriť. Je zrejmé, že okresný súd sa v rámci vykonaného dokazovania

oboznámil a vyhodnocoval i listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu a ide o listinné dôkazy - zápis o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby (č.l. 135 a 142 spisu). Z uvedených listinných dôkazov vyplýva dátum 15.9.2009 a súpis príloh tvoria listy stavebného denníka. Zároveň z predmetných listinných dôkazov vyplýva i dátum skončenia preberacieho konania, a to 15.9.2007. Je zrejmé, že žalobca v rámci uplatneného nároku tvrdil, že ide o samostatný zmluvný vzťah, napr. s poukazom na výpoveď právneho zástupcu na č.l. 108 spisu, č.l. 124 spisu, č.l. 125 spisu a tiež tvrdil splnenie povinností z tohto vzťahu zhotovením diela. Ak teda žalobca uplatňoval cenu zhotoveného diela, je zrejmé, že nárok ceny zhotoveného diela je potrebné odvíjať od dokončenia a odovzdania diela. Bol to teda žalobca, ktorý mal dôkaznú povinnosť vo vzťahu k svojmu uplatnenému nároku. V priebehu konania žalobca však netvrdil iný dátum odovzdania a prevzatia diela, ako ten, ktorý vyplýval z ním predložených listinných dôkazov č.l. 139-142 spisu (uvedenými listinnými dôkazmi bolo riadne vykonané dokazovanie). V priebehu celého prvostupňového konania žalobca relevantne netvrdil, že k odovzdaniu diela, ktorého uhradenia ceny sa domáha v predmetnom konaní, došlo v iný dátum, ako ten, ktorý vyplýva zo zápisu o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že dôkazná povinnosť vo vzťahu k uplatnenému nároku bola na strane žalobcu a bolo len na žalobcovi, akým spôsobom svoje tvrdenia preukáže. Ak boli predkladané listinné dôkazy, zápis o odovzdaní a prevzatí (č.l. 139 a nasl. spisu) v relevantnom štádiu prvostupňového konania samotným žalobcom (na vyhodnotenie listinného dôkazu nemalo vplyv v konečnom dôsledku, ktorá strana v konaní ho predložila, keď prvostupňový súd ním riadne vykonal dokazovanie a žalobca mal možnosť sa k nemu vyjadriť), viedli i krajský súd k záveru, že k odovzdaniu diela došlo tak, ako ustálil okresný súd. Zostáva bez logickej súvislosti, ak sa žalobca domáha žalobou úhrady ceny diela, aby dielo nebolo odovzdané a prevzaté a bez vplyvu na toto konštatovanie zostáva skutočnosť, uvádzaná žalobcom v odvolaní o vedomosti žalobcu o základe a výške uplatneného nároku až z konania sp.zn. 29T/53/2011 a tiež nie je možné stotožniť sa s tým, že uvedené konanie je podstatné pre posudzovanie premlčacej doby, ak predmetné konanie sp.zn. 29T/53/2011 a tiež i podľa už citovaných skutočností z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 29T/53/2011, sa tieto viazali na Zmluvu o dielo č. 4/2006 a k prácam navyiac viažucim sa k nej. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca v priebehu konania neuvádzal iný dátum odovzdania a prevzatia diela a pri konkretizácii diela, ktorého ceny sa domáhal v tomto konaní, uvádzal napríklad okrem iného rozšírenie chodníkov, tak z obsahu spisového materiálu, ale ani z tvrdení žalobcu (ani z odvolania) nevyplýva, že by k odovzdaniu a prevzatíu došlo v iný dátum, resp. neskôr ako ustálil okresný súd, preto sa nemohol odvolací súd stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu. „Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011). Odvolací súd poukazuje v tejto časti na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

42. Až po uplynutí odvolacej lehoty, žalobca uviedol argumentáciu, ktorou spochybňoval vznesenú námietku premlčania žalovaným, a to až vo vyjadrení, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 29.6.2016, s poukazom na § 3 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalovaným vznesená námietka premlčania v tomto súdnom konaní je síce nepochybne výkonom jeho práva, avšak tento výkon je v rozpore s dobrými mravmi, a preto výkon takéhoto práva nepožíva právnu ochranu a nemožno na takúto námietku premlčania prihliadať, nakoľko to bol samotný starosta Obce Snežnica, ktorý navrhol realizáciu predmetných prác, ako aj spôsob ich fakturácie, pričom tieto skutočnosti sú jednoznačne potvrdené aj v stavebnom denníku. Ďalej žalobca (až po uplynutí odvolacej lehoty) poukázal na § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Zároveň vo vyjadrení, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 21.4.2017 (č.l. 283 spisu) žalobca vznesenú námietku premlčania žalovaným vyvracal s poukazom na Čl. 2 ods. 1 CSP a dôvodil, že je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Uvedenú argumentáciu zopakoval i vo vyjadrení zo dňa 19.9.2017 s poukazom na to, že na túto námietku má právo v ktoromkoľvek štádiu konania uplatniť a súd má povinnosť zhodnotiť, či je v súlade s dobrými mravmi a či bez právneho dôvodu nezasahuje do práva oprávnených záujmov iných.

43. V súvislosti s vyššie uvedenou argumentáciou žalobcu, napriek tomu, že bola použitá žalobcom až po uplynutí odvolacej lehoty, považuje za podstatné odvolací súd uviesť, že sa ňou zaoberal a vyhodnotil ju ako argumentáciu bez relevancie vo vzťahu ku konštatovanej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za podstatné uviesť, že podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dobré mravy (boni mores) patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných pravidlách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovať. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/191/96 zo dňa 21.8.97). Ústavný súd Českej republiky (len primerane a podporne z eurokonformného prístupu) pojem dobré mravy vymedzil tak, že dobré mravy sú súhrnom etických všeobecne zachovávaných uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je mnohokrát zabezpečované právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II. ÚS 249/97 zo dňa 26.2.98). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Odo 174/2005, dobré mravy sú skôr meradlom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu, so všeobecne užívanými pravidlami slušnosti a poctivého konania. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi je potrebné v každom prípade posudzovať individuálne, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam účastníka v príslušnom období a k jeho vtedajšiemu postaveniu. Súlad s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy bez ohľadu na to, že obsah bol výsledkom slobodnej dohody medzi účastníkmi a taktiež bez ohľadu na to, kto prípadný rozpor s dobrými mravmi zavinil, alebo či niektorá zo strán bola v dobrej viere (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Odo 174/2005 a sp.zn. 32Cdo 150/2007). Občiansky zákonník najširší a najvšeobecnejší odkaz na aplikáciu dobrých mravov obsahuje v § 3 ods. 1. „Výkon práv, v súlade s rímskou zásadou qui suo iure utitur, neminem laedit, turis enim executio non habet iniuria, zásadne vylučuje na strane oprávneného subjektu protiprávnosť (nedovolenosť), a tým i prípadné uloženie sankcie. Pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 51/2009. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka však zakotvuje základné podmienky tzv. chráneného výkonu subjektívnych práv. V zmysle teórie súkromného práva takýmito podmienkami je kumulatívne splnenie nasledovných predpokladov: a) existencia práva v dobe výkonu (t. j. aktom aplikácie práva nemôže dôjsť k založeniu neexistujúceho práva alebo povinnosti) Pozri napr. nález Ústavného súdu I. ÚS 505/99, b) musí byť uplatnený v súlade so zákonom, byť primeraný s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý, a zároveň musí byť v súlade s dobrými mravmi“. Prvý predpoklad výkonu práva je jeho existencia. Bez existencie subjektívneho práva nemôžeme hovoriť o výkone práva, ale o protiprávnom úkone. Z hľadiska druhého predpokladu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje, že zákonný rámec výkonu práva nespĺňa takýto výkon, ktorý bez právneho dôvodu zasahuje do práv a oprávnených záujmov iných alebo je v rozpore s dobrými mravmi. Subjekt vykonávajúci právo musí jeho výkon realizovať v súlade so zákonom, jeho realizácia musí byť primeraná s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý a musí byť v súlade s dobrými mravmi.

44. Nedodržanie podmienok výkonu práva stanovených v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a prekročenie zákonného rámca výkonu práva predstavuje exces, ktorého následkom je, že takýto výkon práva nemôže požívať právnu ochranu a vybočenie z rámca zákonných podmienok výkonu práva má za následok, že na inak zákonný výkon práva sa uplatňuje celý rad sankcií. Osobitnou sankciou v prípade výkonu práva v rozpore s podmienkami uvedenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je odopretie právnej ochrany, čiže nebude možné takýto výkon procesnými prostriedkami vymáhať. Výslovná právna úprava uvedeného inštitútu sa nachádza i v § 265 Obchodného zákonníka, kedy neposkytnutie právnej ochrany nemá za následok zmenu alebo zánik tohto práva len zánik ochrany. Zdôrazňuje odvolací súd, že v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje akýkoľvek rozpor s dobrými mravmi, alebo akýkoľvek zásah do subjektívnych práv, ktorý nie je celkom v súlade s dobrými mravmi, ale tento zásah musí byť takej intenzity a vážnosti, ktorá je neakceptovateľná. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaným vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku, odvolací súd uvádza, že účelom premlčania je obmedzenie práva v čase za účelom stimulácie veriteľa k včasnému uplatňovaniu práva v zmysle zásady právo patrí bdelym (vigilantibus iura). Inštitút premlčania súčasne plní funkciu posilnenia právnej istoty účastníkov právnych vzťahov tým, že stimuláciou veriteľa k včasnému uplatneniu práva zabraňuje tomu, aby dlžník nebol ohľadne svojich povinností vystavený po časovo neobmedzenú dobu donucujúcemu zákroku veriteľa (tzv. vynútiteľnosti), spočívajúceho v uplatní práva na súde. Premlčanie je hmotnoprávnym inštitútom. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v zákonom ustanovenej dobe.

Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Samotné premlčanie nastáva kumulatívnym pôsobením dvoch predpokladov, a to márnym uplynutím určitého časového obdobia vymedzeného svojím začiatkom a určitým počtom fyzikálnych jednotiek času a súčasne neuplatnením práva na súde alebo u iného príslušného orgánu. Premlčanie samo o sebe nespôsobuje zánik práva, ale bráni jeho vymáhateľnosti. Námietka premlčania predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka vykonaný v konaní pred súdom. Je zrejme, že žalobca sa v rámci vyjadrení k odvolaniu domáhal posúdenia vznesenej námietky premlčania ako konania v rozpore s dobrými mravmi a tiež nepriznaniu ochrany takémuto úkonu cez úpravu v § 265 Obchodného zákonníka. Len primerane a podporne a z eurokonformného prístupu poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 718/2011 zo dňa 26.6.2012, Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II. ÚS 309/95 a I. ÚS 643/04, z ktorých je možné prijať záver, že ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje. To však nevylučuje výskyt situácie, v ktorých je uplatnenie tejto námietky výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by sa takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil (napr. uplatnenie premlčania medzi príbuznými či štátom voči oprávneným osobám). Tiež z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (a len primerane a podporne i Najvyššieho súdu Českej republiky) vyplýva, že výkon práva namietajúc premlčanie uplatnenému nároku je možné úspešne odporovať vtedy, ak premlčanie bolo prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného práva upravou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu. Jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva rovnako označované ako šikana na úkor druhého práva, a teda ide o výkon v rozpore s dobrými mravmi (len primerane a podporne a z eurokonformného prístupu rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 19. februára 2009 sp.zn. 29Cdo 539/2008).

45. V rovine vyššie uvedených východísk opäť len primerane a podporne sa poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/459/2001, s ktorého závermi sa odvolací súd stotožnil a v ktorom bolo konštatované, že i uplatnenie námietky premlčania môže byť výnimočne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi za situácie, pokiaľ by takáto námietka bola iba prostriedkom umožňujúcim značne poškodiť účastníka právneho vzťahu. Rozpor uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi, nemožno vyvodzovať z okolností a dôvodov spojených iba s uplatneným nárokom ale i z okolností, za ktorých bola táto námietka uplatnená. Odvolací súd v prejednávanej veci zvyrazňuje, že z vyššie uvedeného je možné vyvodiť záver, že vznesenie námietky premlčania predstavuje subjektívny výkon práva, pod ktorým sa rozumie uvádzanie subjektívnych práv a povinností do života subjektmi práva. Vznesenie námietky premlčania predstavuje teda subjektívny výkon práva, ktorý môže za určitých špecifických okolností byť výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Samotný rozpor výkonu práva spočívajúci len vo vznesení námietky premlčania, nie je možné automaticky bez ďalšieho konštatovať. Dotknutý účastník sa voči výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, môže brániť a takéto právo uplatnil i žalobca, a preto odvolací súd skúmal dôvodnosť tohto uplatneného práva. Je zrejme, že žalobca uvedenú odvolaciu námietku, a to rozpor s dobrými mravmi a rozpor s § 265 Obchodného zákonníka v rovine vznesenej námietky premlčania žalovaným argumentačne viazal na to, že to bol samotný starosta Obce Snežnica, ktorý navrhol realizáciu predmetných prác ako aj spôsob ich fakturácie, ktoré skutočnosti sú jednoznačne potvrdené v stavebnom denníku (č.l. 238 spisu). Uvedenú argumentáciu zopakoval a rozvinul žalobca i v podaní č.l. 309 spisu zo dňa 19.9.2017, kde poukázal na závery rozhodnutia Ústavného súdu, avšak vo vzťahu k záväznosti § 135 OSP a § 159 ods. 2 OSP. Citoval § 3 ods. 1, § 265 Obchodného zákonníka a konštatoval žalobca, že „Žalovaným vznesená námietka premlčania v tomto súdnom konaní je nepochybne výkon jeho práva, ktorý je však v rozpore s dobrými mravmi, a preto výkon takéhoto práva nepožíva právnu ochranu a nemožno na takúto námietku premlčania prihliadať, nakoľko to bol samotný starosta Obce Snežnica, ktorý navrhol realizáciu predmetných prác ako aj spôsob ich fakturácie, pričom tieto skutočnosti sú jednoznačne potvrdené aj v stavebnom denníku“. Vo vzťahu k tejto argumentácii však odvolací súd uvádza, že ju nemohol vyhodnotiť ako dostatočnú na konštatovanie rozporu vznesenej námietky premlčania cez úpravu v § 3 Občianskeho zákonníka a ani cez úpravu v § 265 Obchodného zákonníka. Skutočnosti, ktoré uvádzal žalobca, nie sú skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali záver, že žalovaný vznesením námietky premlčania konal v rozpore s dobrými mravmi, keď zo samotného uvedeného tvrdenia žalobcom, že práce navyiac boli vykonané a s vedomím na žiadosť starostu Obce Snežnica a spôsob fakturácie navrhol sám starosta, neodôvodňovali, prečo žalobca nemohol podať včas žalobu, pričom sa poukazuje

na jednu zo základných zásad súkromného práva *vigilantibus iura scripta sunt* právo patrí bdelym. Nie je teda ozrejmenej z argumentácie žalobcu, ktorý tvrdil rozpor námietky premlčania uplatnenej žalovaným s § 3 Občianskeho zákonníka a domáhal sa aj aplikácie § 265 Obchodného zákonníka, časová prekážka medzi dátumom podania žaloby, vyhotovením samotného diela - jeho odovzdaním a prevzatím objednávateľovi a konaním starostu Obce Snežnica, obzvlášť s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa už žalobou domáhal zaplatenia predmetnej sumy (na inom skutkovom a právnom základe) v konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 11Cb/262/2008, v ktorom žalobca nebol úspešný z dôvodu, že nárok nebol preukázaný spôsobom, ktorý vyžaduje platná právna úprava, preto bez ďalšieho nemožno takéto konanie a jeho neúspech vo veci sp.zn. 11Cb/262/2008 pričítať na ťarchu žalovaného a vyvodiť z toho rozpor žalovaným vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi v prejednávanej veci a ani podmienky na aplikáciu § 265 Obchodného zákonníka. Len primerane a podporne poukazuje odvolací súd v tomto smere z eurokonformného prístupu na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 4776/2014, v zmysle ktorého, ak má byť námietka premlčania posúdená ako rozporná s dobrými mravmi, je potrebné, aby účastník, ktorý sa domáha nároku po uplynutí premlčacej doby nezavinil uplynutie tejto doby. Uplynutie premlčacej doby je nezavinené predovšetkým vtedy, keď je možné považovať neuplatnenie nároku ohľadom konkrétnej okolnosti veci za prejav slušnosti, čestnosti, poctivosti, uplatňujúceho právo alebo ospravedliteľnosť s ohľadom na výnimočné ťažkosti, s ktorým bolo uplatnenie nároku spojené. Ani jedna z týchto skutočností z tvrdení žalobcu a ani z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci podľa zistení odvolacieho súdu nevyplýva. Ak poukazoval žalobca na konanie starostu Obce Snežnica, tak z uvedeného nie je zrejmé, aký vplyv malo konanie osoby starostu na dispozitívny úkon žalobcu, ktorým je uplatnenie žaloby na súde riadne a včas. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 41/2012 vyplýva, že dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Odvolací súd ďalej poukazuje na citáciu § 265 Obchodného zákonníka a konštatuje, že zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecnejších morálnych zásad či noriem, vyjadrených v pojme dobré mravy v porovnaní s § 3 Občianskeho zákonníka, ktorý zakazuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, v prípade § 265 Obchodného zákonníka ide o ich konkretizáciu a prispôsobenie tohto pojmu na oblasť obchodných vzťahov. V prípade § 265 Obchodného zákonníka nemôže ísť o rozpor s dobrými mravmi vôbec, ale vždy musí byť preukázaný zreteľný rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti podľa odvolacieho súdu nebol dôvod na odklon od záverov súdu prvého stupňa a krajský súd vzhľadom k aplikácii § 387 ods. 2 CSP, keď sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a naň odkazuje, zvýrazňuje, že vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu, nie je potrebné ani žiaduce zopakovať opätovne skutkové tvrdenia a právne závery, ktoré vyplývajú z napadnutého rozsudku okresného súdu, tak ako to už v tomto rozhodnutí konštatoval a je postačujúce naň len odkázať (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). Potom nebolo dôvodu, aby boli vykonávané ďalšie dôkazy. Opäť na tomto mieste pripomína odvolací súd, že dôkazné bremeno v danom sporovom prípade bolo na žalobcovi, právnym následkom neunesenia tohto dôkazného bremena bol neúspech žalobcu v spore, keď žaloba žalobcu bola zamietnutá, čo bol vecne správny spôsob rozhodnutia okresným súdom, preto bol vo vyvolanom odvolacom konaní rozsudok okresného súdu potvrdený cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne rozhodnutie vo veci samej. V podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

46. Pokiaľ žalobca správnosť svojej argumentácie dotvrdzoval poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. US 349/09 (v čase po uplynutí odvolacej lehoty, po zmene právneho zástupcu), tak odvolací súd uvádza, že ani táto argumentácia, s ktorou sa odvolací súd dôsledne oboznámil vzhľadom na závery odvolacieho súdu vyplývajúce z tohto rozhodnutia vyššie, nebola spôsobilá ovplyvniť správnosť záverov okresného súdu, keďže ústavný súd v predmetnom rozhodnutí vyslovil, že „Treba konštatovať, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom.“ Odvolací súd akcentuje, že vzhľadom na uplatnený nárok v prejednávanej veci, tak ako žalobca uviedol „na základe osobitnej dohody uzatvorenej ústnou a konkludentnou formou“ (č.l. 225 spisu), nemožno konštatovať, že by odvolací súd v uznesení sp.zn.

3To/54/2013 z ktorého vyplýva, že „.....Možno teda konštatovať, že práce vyfakturované obžalovaným aj boli skutočne vykonané, pričom pokiaľ sa obžalovaný neúspešne domáhal v občianskom súdnom konaní úhrady faktúry č. 3/2008, nebol úspešný z dôvodu formálnych nedostatkov zmluvného vzťahu, keď medzi účastníkmi nedošlo k písomnej dohode nad rámec uzatvorenej zmluvy o dielo, ktorá by vo forme dodatku menila rozsah diela dojednaný pôvodne“, prejudiciálne riešil nárok uplatnený v prejednávanej veci, ktorý mal vzniknúť na základe osobitnej dohody.

47. Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

48. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

49. V rámci podaného odvolania žalobca osobitne namietal i rozhodnutie okresného súdu o trovách konania. Zdôraznil, že okresný súd nepostupoval v súlade s právnou úpravou v zmysle bežnej rozhodovacej praxe, pretože nezohľadnil, že bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 80 %, a teda mal prihliadať pri rozhodovaní aj na to, či nie sú dané podmienky pre použitie § 150 OSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd v rozhodnutí sp.zn. 29T/53/2011 a krajský súd v súvisiacom uznesení v tejto veci sp.zn. 3To/54/2013 konštatovali, „že nárok obžalovaného, teda žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny je oprávnený, avšak v civilnom konaní nebol správne uplatnený“.

50. Pre posúdenie možnosti aplikácie § 150 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodnutia okresného súdu) k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 257 CSP, považoval krajský súd za nevyhnutné citovať zodpovedajúcu právnu úpravu.

51. Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súď prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosť a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

52. Podľa § 257 CSP, výnimočne súď neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

53. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu odvolací súd uvádza, že nemožno opomenúť, že predmetom tohto konania bol samostatný nárok žalobcu vyplývajúci na samostatnom zmluvnom základe odlišnom od konania vedenom okresným súdom sp.zn. 19Cb/221/2012, pretože pokiaľ by nebol uplatnený v prejednávanej veci samostatný nárok, tak by nemohol okresný súd a následne ani odvolací súd v prejednávanej veci opäť konať, pretože výsledkom by bolo zastavenie konania. To, že si žalobca nesprávne uplatnil nárok v konaní sp.zn. 19Cb/221/2012, nie je spôsobilé ovplyvniť správnosť záverov okresného súdu v rovine potreby aplikácie § 142 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu). Pri posudzovaní, či tu (ne)bol daný dôvod hodný osobitného zreteľa pre rozhodovanie o náhrade trov konania, bol odvolací súd povinný vychádzať z rozhodnutia vo veci samej

a z odôvodnenia, ktoré sa viazalo k zamietnutiu žaloby vo veci samej. Z odôvodnenia rozsudku však nevyplývajú okolnosti sporového prípadu takého charakteru, ktoré by dávali základ pre aplikáciu § 150 ods. 1 OSP, a to v tom ponímaní, ako ich uvádzal žalobca v podanom odvolaní. Z výkladu § 150 ods. 1 OSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania, súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4M Cdo 2/2008, zo dňa 25. februára 2009).

54. Krajský súd považuje za podstatné uviesť, že § 150 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu) umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnúť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností demonštratívne uvedených v druhej vete § 150 ods. 1 OSP. Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania, nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná. Pri posudzovaní, či v tej - ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery (treba zdôrazniť, že všetkých) účastníkov konania a vziať do úvahy nielen to, aké sú pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale i to, aký bude dopad aplikácie § 150 ods. 1 OSP na (mediálnym tiež majetkové) pomery účastníka na opačnej procesnej strane. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia môže byť v určitej veci tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj účastníkov k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností účastníka občianskeho súdneho konania a pod. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2011, sp.zn. 3M Cdo 19/2010).

55. Podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci nebol vytvorený priestor okresnému súdu na to, aby žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, potom cez úpravu v § 150 ods. 1 OSP (k momentu rozhodnutia odvolacieho súdu § 257 CSP) mu nepriznal náhradu účelne vynaložených trov konania. To, že žalobca postupoval v konaní sp.zn. 19Cb/221/2012 ním zvoleným postupom, nemôže sa pričítať na ťarchu žalovaného v tomto konaní (v prejednávanej veci) a ani nie je možné konštatovať, že práve táto situácia vytvára dôvody hodné osobitného zreteľa cez úpravu v § 150 OSP. Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 181/2016 vyplýva, že aplikácia § 150 OSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Zákon však už nevypočítava prípady, ktoré spadajú pod tzv. dôvody hodné osobitného zreteľa. Z judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že použitie citovaného ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sa v konaní vyskytnú také konkrétne výnimočné okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré bránia priznať náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, ktorý inak spĺňa všetky predpoklady na ich priznanie. Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa, posudzované tak na strane toho, komu má byť náhrada trov priznaná ako aj na strane účastníka, ktorý by bol ináč povinný trovy konania nahradiť. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa posudzujú najmä na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery, všetkých účastníkov konania. Okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde je ich postoj. Sama skutočnosť, že žalobca bol oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku podľa odvolacieho súdu však ešte nevytvára dostatočný priestor na aplikáciu § 257 CSP (k momentu rozhodovania okresného súdu § 150 OSP) v prejednávanej veci. Odvolací súd len primerane a podporne poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Obdo V 19/2008 z 30. marca 2010, z ktorého vyplýva, že „Podľa § 150 O. s. p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Samotná skutočnosť, že žalobca ako poplatník bol oslobodený od poplatkového úkonu-súdneho poplatku nezakladá dôvod pre použitie ust. § 150 O. s. p. V sporovom konaní účastník, ktorý mal úspech vo veci, má právo na náhradu všetkých trov konania. Náhrada je obmedzená na náhradu všetkých trov vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva (§ 137 O. s. p.)“. Ak

žalobca tvrdil, že ide o osobu, ktorá sa narodila v roku 1932, ktorá fyzicky nie je schopná nadobúdať aktívna zárobkovou a obdobnou činnosťou, teda má taký osobný a majetkový stav, aký mal v čase rozhodovania o oslobodení od súdnych poplatkov, tak v súvislosti s touto argumentáciou odvolací súd uvádza, že len táto argumentácia bez ďalšieho nebola spôsobilá relevantne ovplyvniť správnosť záverov okresného súdu pokiaľ rozhodol o náhrade trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodnutia okresného súdu) a ani z nej nie je možné vyvodiť bez ďalšieho podmienky pre konštatovanie aplikácie § 150 OSP.

56. Odvolací súd akcentuje, že ani skutočnosť, na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní, a to závery krajského súdu vo veci sp.zn. 3To/54/2013, v zmysle ktorých „nárok obžalovaného, teda žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny je oprávnený, avšak v civilnom konaní nebol správne uplatnený“, nie je možné vyhodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP, ak odvolací súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že bez ďalšieho závery, ktoré vyplývajú z predmetného trestného konania, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní, nemožno (bez ďalšieho) vzťahovať na prejednávajúcu vec, keď predmetom trestného konania boli tvrdené navyše práce, teda nad rámec pôvodnej zmluvy a ak z uznesenia sp.zn. 3To/54/2013 vyplýva, že „...Možno teda konštatovať, že práce vyfakturované obžalovaným aj boli skutočne vykonané, pričom pokiaľ sa obžalovaný neúspešne domáhal v občianskom súdnom konaní úhrady faktúry č. 3/2008, nebol úspešný z dôvodu formálnych nedostatkov zmluvného vzťahu, keď medzi účastníkmi nedošlo k písomnej dohode nad rámec uzatvorenej zmluvy o dielo, ktorá by vo forme dodatku menila rozsah diela dojednaný pôvodne. Tiež odvolací súd zdôrazňuje, že z tvrdenia „možno teda konštatovať, že je nepochybne preukázané, že práce navyše nad rámec pôvodnej zmluvy vykonal obžalovaný na žiadosť starostu a tieto fakturoval spôsobom, ktorý navrhol starosta“ (č.l. 149 spisu), nie je možné konštatovať, že by sa tento záver, bez ďalšieho vzťahoval i na nárok uplatnený v prejednávanej veci, ktorý nárok podľa tvrdení žalobcu „medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme“ (odvolanie žalobcu). Tiež akcentuje odvolací súd záver vyplývajúci z uznesenia č.k. 3To/54/2013-285, z ktorého vyplýva „starosta Obce Snežnica nielenže o prácach nad rámec pôvodnej zmluvy vykonaných obžalovaným vedel, ale o vykonanie týchto prác sám požiadal a dohodol spôsob fakturácie“ (č.l. 149 spisu), ktorý záver nie je možné bez ďalšieho vzťahovať na tvrdenia v žalobe a ani tvrdenia v odvolaní napr. „medzi účastníkmi vznikol samostatný právny vzťah na základe osobitnej dohody v ústnej a konkludentnej forme“ (odvolanie žalobcu). Preto argumentácia žalobcu o uznaní nemohla vytvoriť dostatočný priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa, a tiež nebolo možné konštatovať, že došlo k uznaniu záväzku tým spôsobom, na aký poukazoval žalobca v odvolaní, a preto nebol dostatočný základ, pre ktorý by žalobcom tvrdené uznanie jeho nároku v inom konaní malo vytvárať dostatočný záver pre konštatovanie nerelevantnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným v tejto prejednávanej veci. Ak poukázal žalobca zároveň i na skutočnosti vyplývajúce zo zápisnice z hlavného pojednávania dňa 2.12.2011, v zmysle ktorej nebolo, podľa žalobcu, popreté vykonanie prác nad rámec uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 4/2006, tak potom je podľa odvolacieho súdu potrebné opätovne zdôrazniť, že predmetom v prejednávanej veci neboli skutočnosti viažuce sa tak v skutkovej ako i právnej rovine k prácam (k dielu), ktoré vyplývali zo Zmluvy o dielo č. 4/2006 alebo by zahŕňali práce nad rámec tejto uzatvorenej zmluvy. Bez logickej súvislosti zostáva táto argumentácia žalobcu v odvolaní, pretože pokiaľ by išlo o práce, ktoré sa týkali navyše prác k predmetnej Zmluve o dielo č. 4/2006, tak predsa nároky z tejto zmluvy za navyše práce boli riešené v konaní okresným súdom, a to v konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 11Cb/262/2008, ktoré konanie bolo právoplatne ukončené a za predpokladu, že by išlo o totožné zmluvné nároky, bolo predsa zrejmé, že ide o prekážku veci rozsúdenej, keďže predmetné konanie bolo právoplatne skončené okresným súdom, čo konečne korešponduje i predloženému uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/54/2013-285 zo dňa 22. augusta 2013 a závery krajského súdu v tomto smere boli viazané na vedené trestné konanie k zmluvnému vzťahu zmluvy o dielo č. 4/2006, kdežto predmetom prejednávanej veci bol nárok uplatnený na základe „tak ako žalobca uviedol na základe osobitnej dohody uzatvorenej ústnou a konkludentnou formou“ (č.l. 225 spisu), teda ani tento poukaz žalobcu v odvolaní na obsah zápisníc bez bližšej špecifikácie uvedenia nemohol predstavovať dôvod, pre ktorý by odvolací súd mal vyhovieť žalobcovi v odvolacom konaní a z uvedených dôvodov, potom ani posúdenie dôvodnosti žalobcom navrhovanej aplikácie § 150 ods. 1 OSP v prejednávanej veci, nemohlo byť odvolacím súdom vyhodnotené ako relevantné, ak nebol priestor pre konštatovanie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, keďže prejednávaná vec vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, nevykazuje znaky dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorý by výnimočne opodstatňoval aplikáciu § 150 ods. 1 OSP. Ani tvrdená skutočnosť, že na vzniku sporu sa mal podieľať aj žalovaný, a to konaním starostu, a to tvrdeným dohodnutým spôsobom fakturácie diela,

bez ďalšieho nemôže byť dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 212/09-26 z 10.11.2009: „Okolnosti hodné osobitného zreteľa zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania“. Vzhľadom na uvedené, tak nebol daný priestor pre iné kvalifikovanie poskytnutých tvrdení a dôkazov v časti procesného nároku na náhradu trov konania a odlišné vyhodnotenie skutkového stavu a okolností sporovej veci, ktoré boli dané a vyplývali z odôvodnenia rozsudku vo veci samej, keď žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu. Na uvedom závere nič nemenila ani argumentácia žalobcu o čiastočnom oslobodení od zaplataenia súdnych poplatkov, poukaz na vek žalobcu a jeho spôsobilosť nadobúdať majetok, ktoré skutočnosti vo vzťahu k ďalším skutočnostiam, okolnostiam prejednávanej veci, bez ďalšieho neodôvodňovali aplikáciu § 150 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu). Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 351/09-33 z 15.12.2009 vyplýva, že za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle citovaného ustanovenia OSP nemožno považovať takú skutočnosť, ktorá vo svojej podstate znamená porušenie zákona, resp. predstavuje nezákonný postup. Takýto výklad by bol arbitrárny, lebo zásadne popiera účel a význam tohto ustanovenia.

57. Je potrebné uviesť, že § 150 ods. 1 prvá veta OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu) rieši výnimočnú situáciu a takto je potrebné nazerať aj na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia. Nemožno iným spôsobom vyhodnocovať tvrdenia, vykonané dôkazy pre výrok o trovách konania a tie isté tvrdenia a vykonané dôkazy s iným záverom vyhodnocovať pre rozhodnutie vo veci samej. Okresný súd v odôvodnení rozsudku vo veci samej skonštatoval, že žaloba žalobcu nebola dôvodná, preto správne rozhodol, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval § 142 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu), a to podľa princípu zásady úspechu a neúspechu vo veci.

58. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré sa týkali odvolacieho dôvodu žalobcu v rovine navrhovanej aplikácie § 150 ods. 1 OSP (účinný k momentu rozhodovania okresného súdu) odvolací súd uvádza, že nezistil k momentu svojho rozhodovania vzhľadom na skutkový a právny stav veci, dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, pričom odvolací súd poukazuje pritom na dôvody vyplývajúce z tohto rozhodnutia vyššie, vo vzťahu k posúdeniu odvolacieho dôvodu žalobcu, a to tvrdenej potreby aplikácie § 150 ods. 1 OSP (k momentu rozhodnutia okresného súdu), ktoré sa vzťahujú i na rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.